Către noua lui noapte era una fără sfârșit

On Octombrie 30, 2016

Încearcă să induci o forță semnificativă necesară asigurării controlului unei noi direcții în viață, plasându-te într-o poziție de mediator: între surprizele vieții și presiunea unei moralități excesive.

Mă cuprinsese o nevoie curioasă, plină de freamăt, acea dominantă de a retrăi șederea mea alături de condiția obligatorie a personalității mele creatoare, a naturii mele esențiale, într-o lume străină în care comunicarea era foarte dificilă. Păream adâncit într-un întuneric total, o beznă a înțelegerii care survolează acea parte a creației pe care o consideram accesibilă tuturor, dar care se dovedea a fi tot mai mult o piedică pentru aceia care nu investiseră suficient de mult timp cu studiul și practica cabalei.

O nouă poziționare sub semnul respectului pentru chestiunea originii reticenței mele vizavi de cunoașterea superioară mi se oferea sub numele de rațiune pură, ignorată de atâtea ori prin acea convingere a realității interioare care te face să crezi că te potrivești în mereu altă situație, implicit în alt loc.

Şi numai această cunoaștere, reflectând aspirația către tot ce este inadmisibil de știut, se prefigura la orizontul așteptărilor mele îngrămădite într-un spectaculos salt spre ceea ce filozoful german Karl Jaspers numea *Transcendență.*

Viața unui creator este suma cunoașterii pe care o expui sincer în fața unei oglinzi care reflectă perfecțiunea divină. Intrasem într-o fază acută a existenței, într-un delir enigmatic, când renunțasem la orice speranță de a mă dedica asumării răspunderii față de tot ceea ce mă înconjura. Numai cu scopul de a da de urma unei concepții de tip "al treilea val" care sfidează viața și moartea, prezentul și viitorul, veghea și somnul.

Iar dacă lumea aceasta muritoare pune bazele unei anumite categorii de existență, și dacă definirea existenței ca temei al lucrurilor ne duce spre o viziune statică a realității, atunci probabil aș fi putut să mă pun în ipostaza de inițiator al unei metafizici a finalității *between law and nonlaw.*

Leadership: Te angajezi în depășirea sfârșitului unei limitări de perspectivă, într-un context mai larg al dezvoltării prin intermediul noțiunii de „rol" atribuit unui Creator care își lasă amprenta inteligenței la toate nivelele de percepție ale vieții?

Cititorule, îți amintești ce alinare îi trimitea Contele de Monte Cristo tânărului acela, Maximilien, care intrase în bezna rătăcirilor lumești, când una din toanele destinului l-a făcut să se îndoiască de bunătatea lui Dumnezeu? Către noua lui noapte era una fără sfârșit, alimentată cu mai multă forță de un sfânt al întunericului luminos:

"Nu spre morți trebuie să privești, Maximilien, ci dincolo - arătându-i cerul. Copile care încă nu știi ce înseamnă făgăduiala unui om mare, ți-am spus de douăzeci de ori că în ziua aceea, dacă tot îți vei mai dori moartea, te voi ajuta să mori ! Adio ! "

Inutil să reproduc combaterea acestui punct de vedere, despre o experiență de cunoaștere care nu-și poate asigura frontierele, validă pentru determinarea orientării față de o situație în cauză ce nu poate fi probată prin orice mijloace de probă admisibile. Contele nu era doar un mare cunoscător în problemele sufletului uman, dobândind o pregnanță sporită asupra

personalității multor oameni, ci era și un creator de evenimente neașteptate, procedând după metoda perfecțiunii divine, ca un magician care, având puteri speciale, poate săvârși tot felul de minuni.

Marea cunoaștere este atributul perfecțiunii divine care determină cursul evenimentelor, implicând acea mistică a transcendenței care nu este altceva decât o reinterpretare a sensului vieții. Dar care e totodată o experiență dătătoare de bucurii - bucuria a de a fi parcurs un pas măreț, dacă nu chiar cel mai important, spre autodevenire, ba chiar de înflorire a personalității cu o nevoie vitală: depășirea sfârșitului unei limitări de perspectivă într-un context mai larg al dezvoltării prin intermediul noțiunii de rol.

Leadership: Îți poți duce creația la nivel de impact asupra evenimentelor prin facilitarea interacțiunii între momentele declanșatoare de emoții și creșterea conectării la esența divină?

Un creator are rolul de a-și duce creația la nivel de impact asupra evenimentelor, încât să faciliteze o mai bună interacțiune între momentele declanșatoare de emoții și creșterea conectării la esența divină. Rolul, în accepțiunea leadershipului care onorează și dezarmează, în ultimă instanță, prin promovarea modalității cât mai eficiente de influențare și dirijare a procesului de formare a personalității, îi revine condiției prezente de convergență, de punct în care se întâlnesc trei tărâmuri diferite:

Un tărâm al extremelor și al contrastelor uluitoare, neatins parcă de trecerea timpului. Un tărâm al cunoașterii. Și un tărâm al emoțiilor cele mai profunde, copleșitoare prin manifestările experimentate de individul obișnuit.

Un om al superiorității este Un Destin și Un Merit. O Cauză și O Consecință. De cele mai multe ori el este plasat într-o poziție de mediator: între surprizele vieții și presiunea unei moralități excesive, fiind catalizatorul percepției față de ceea ce e condamnabil, fiind singura ființă cu perspective de detașare de condiția imediată și cu perspective de proiectare a unei anumite învățări în viitor.

Totodată rolul are ca principal resort acea convingere a realității interioare care te face să crezi că te potrivești în mereu altă situație, implicit în alt loc. Conform acestei convingeri, desigur într-o epocă a provocărilor, singurul factor al dezvoltării unei superiorități se constituie prin inducerea ideii că tot ceea ce trăiești în exterior este o reflectare a ceea ce nu ai acceptat încă la tine.

Uneori, ca să reușești un transfer de personalitate trebuie să fii mai întâi partea personalității respinsă de ceilalți oameni, de care ei trebuie să se atașeze în timp pentru a-și formula propria teorie a personalității.

Ştim că un creator este de esență divină atunci când imensitatea cunoașterii sale se răsfrânge asupra evenimentelor, încât tot ceea ce se petrece în jur să fie parte dintr-o plăsmuire care ține loc de realitate.

Dar să nu uităm că o prea mare alterare a realității duce la o scădere a moralității înțeleasă ca idealitate pură și inalterabilă, mai presus de accidentalitatea condiției de Creator.

Către noua lui noapte era una fără sfârșit sugerează aspirația omului către tot ce este inadmisibil de știut, imposibil de atins, dar a cărei intrigă simbolică induce o forță semnificativă necesară asigurării controlului unei noi direcții în viață.

Source: https://neculaifantanaru.com/catre-noua-lui-noapte-era-una-fara-sfarsit.html